

Susan Mallery
Álmain karácsonya

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery, Inc., 2022 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: Home Sweet Christmas

Harlequin MIRA

• *Magyarra fordította:* Bakay Dóra

ISBN 978-615-108-076-4

• *Borítókép:* Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

SUSAN MALLERY

ÁLMAIM
KARÁCSONYA

– Gyönyörűek a fogai, Camryn. Gyerekkorában fogszabályzót hordott?

Camryn Neff emlékeztette magát, hogy egyrészt a vele szemben ülő nő gazdag potenciális ügyfél, másrészt az anyukája arra nevelte, hogy legyen udvarias az idősebbekkel. Ennek ellenére majdnem leesett a székéről a furcsa kérdés hallatán.

– Nem. Egyszerűen így nőttek.

Hm, ez nem hangzott valami jól, bár őszintén szólva nem sok tapasztalata volt a fogászati jellegű beszédtemákban.

Újra az iménti társalgásra összpontosított. Nem mintha tudta volna, miért akart találkozni vele Helen Crane, a *Wishing Tree* cég vezetője és egyben a rendkívül impozáns Crane-hotelbirodalom egyedüli tulajdonosa. A meghívás egy kézzel írott levél formájában érkezett, amelyben meghívták a Szürke Farkas tónál lévő hatalmas birtokra, ma két órára.

Szóval most Camryn itt ült az elegáns kosztümjében, amely már több mint egy éve a szekrényében pihent. A *Wishing Tree* cégnél és az ő korábbi chicagói munkahelyén alkalmazott öltözködési szabályok meglehetősen különbözőek voltak. Bár meg kell hagyni, jó móka volt leporolni a szép szizmát és a selyemblúzt, valamint felfedezni, hogy a szoknya még mindig jól áll neki...

Immár készen állt arra, hogy rátérjen a meghívás lényegére.

– Miben segíthetek, Mrs. Crane? – kérdezte.

– Helen.

Camryn elmosolyodott.

– Helen. Szívesen leszek házigazdája egy jó kis ajándékcsoomagoló partinak, akár itt, akár a boltban. Vagy ha jobban szeretné, beszerezem az összes karácsonyi ajándékát, és becsomagolom őket.

Futólag körbepillantott a nagy belmagasságú szalonban. Hatalmas kandalló, gipszstukkók, tóra nyíló panoráma, amely a hatvancentis hó ellenére is igazán lenyűgöző volt. És bár több vázában is szép őszi virágok pompáztak, a karácsonynak nyomát sem lehetett látni a díszítésben a hálaadás előtti héten. Az ünnepi díszek majd csak a követő pénteken jelennek meg.

– Van néhány mintám az egyedi csomagolópapírokhoz – mondta, és elővett egy készletet a bőrtáskájából. – A mintákat és a színeket össze lehet hangolni az ünnepi dekorációval. A szépen becsomagolt dobozok a fa alatt szintén elegáns kellékek.

– Maga nagyon alapos – jegyezte meg Helen. – Lenyűgöző. – Felírt valamit jegyzettömbjébe.

– Házas, kedvesem?

– Tessék? – Camryn a csomagolópapír-mintákat szorongatta. – Nem.

Helen bólintott.

– Az édesanyja tavaly hunyt el, ugye?

Camryn szíve elnehezült.

– Igen. Október végén.

– Emlékszem rá. Kedves asszony volt. Ön és a testvérei biztos nagyon megszenvedték.

Ez sajnós igaz, gondolta Camryn komoran, és eszébe jutott, hogy a veszteség mennyire romba döntötte az életét. Néhány hét leforgása alatt gondtalan, boldog, fiatal, vezető beosztású chicagói alkalmazottból az ikertestvérei egyedüli gyámjává vált, miközben azzal is foglalkoznia kellett, hogy a *Wrap Around the Clock*, a családi vállalkozást – amely mindenféle csomagolással foglalkozott – megpróbálja megmenteni. Az anyja halála utáni első néhány hónap csak homályosan rémlett neki. Alig emlékezett valamire a tavalyi ünnepekből, kivéve a vigasztalan szomorúságot.

– Idén sokkal boldogabb lesz a karácsonyuk – jelentette ki határozottan Helen. – Victoria és Lily jól érzi magát az iskolában. Persze még mindig hiányzik nekik az édesanyjuk, de boldog, egészséges fiatal lányok. – Az asszony elmosolyodott. – Tudom, hogy a tinédzserkor nehéz, de bevallom, Jake-vel nagyon élveztem.

Camryn összeráncolta a homlokát.

– Honnan tud az ikrekről? – kérdezte.

Helen mosolya nem halványult el.

– Ez Wishing Tree, kedvesem. Mindenki többet tud, mint gondolnánk. Most biztosan csodálkozik, miért hívtam át ma délutánra.

– Hogy a csomagolópapírokról beszéljünk? – Camryn már akkor, amikor kimondta, ösztönösen tudta, hogy nem ez az igazi ok.

Helen Crane közel járt a hatvanhoz, tökéletes testtartása és rövid sötét haja volt. A tekintete barátságos, a ruhája elegáns. Úgy nézett ki, mint akinek mindig minden kívánsága teljesül, és hozzá szokott, hogy megkapja, amit akar.

– Persze, és a megfelelő csomagolásról is majd ön gondoskodik – mondta Helen könnyedén.

– És nagyon tetszik az ötlete, hogy egyedi papírral díszítsük a karácsonyfa alatti díszdobozokat. Megkérem a dekoratőrömet, hogy vegye fel a kapcsolatot magával, és egyeztessék a dizájnt. De valójában azért hívtam ide, hogy Jake-ről beszéljünk.

Camrynnak kicsit nehezebbre esett lépést tartania a hölgygel. A csomagolóanyagok és az egyedi papír megrendelése remek hír volt, de miért akar Helen a fiáról beszélgetni vele?

Camryn tudta, kicsoda Jake – hisz mindenki tudta a városban. A Crane-féle hotellánc jóképű, sikeres leendő örököse. Annak idején ő volt a gimnáziumi focicsapat kapitánya, és a Stanfordra járt. Miután a kisebb Crane-szállodákban kitanulta az üzletet, visszatért Wishing Tree-be, és a legnagyobb, legfényűzőbb üdülőszálloda igazgatójává léptették elő.

Gyerekkorukban sosem jártak ugyanabba a társaságba, részben azért, mert Camryn néhány évvel fiatalabb volt nála. Zöldfülű elsős volt, míg Jake népszerű végzős. Az egyetlen létező kapcsolatát Jake-vel az a tény jelentette, hogy a fiú egyszer eljegyezte az ő barátnőjét, Reggie-t.

Helen halkán felsóhajtott.

– Arra a következtetésre jutottam, hogy Jake, ha rajta múlik, sohasem fog unokákkal megajándékozni. Másfél évvel ezelőtt elvesztettem a férjemet, és nagyon nehéz időszak áll mögöttem. Itt az ideje, hogy a fiam végre találjon valakit, megházasodjon, és megszülessenek az unokák, akikre vágyom.

Nos, ez az egész beszélgetés a fogszabályzóval és Jake-vel egészen furcsa irányt vett, gondolta Camryn, és nem tudta, hogy nevéssen-e, vagy inkább sajnálja Jake-et. Helen befolyásos asszony volt, és Camryn nem akart keresztbe tenni neki.

– Nem tudom, mi közöm nekem ehhez – vetette fel óvatosan.

Helen megkocogtatta a jegyzetömbjét.

– Kitaláltam egy tervet. „Jake menyasszonya” projektnek neveztem el. Feleséget akarok találni a fiamnak, és maga a legígéretesebb jelölt.

Camryn nem egészen értette, amit hallott. A szavak jelentését persze ismerte, ahogy azt is, mit akar velük mondani Helen. De így együtt mindez annyira különös volt, hogy nem tudta hova tenni.

– Bocsánat, nem értem...

– Maga szép és okos. Jól vezeti a *Wrap Around the Clock*ot. Gondoskodó is, hiszen látszik, mennyire szereti a testvéreit. – Helen ismét elmosolyodott. – Bevallom, tetszik a gondolat, hogy az ikrek bekerülnek a családba, szóval ez is pluszpont. Vannak persze más jelöltek is, de maga mindenképpen a lista élén áll. Már csak a nőgyógyászatól kellene egy megerősítés, hogy nincs gond a termékenységgel, és aztán máris folytathatjuk a szervezést, hogy maga és Jake egymásba szeressenek.

– Tudni akarja, hogy teherbe eshetek-e?

Camryn visszarakta a mintákat a táskájába, és kihúzta magát ültében.

– Mrs. Crane, nem tudom, hogy ön szerint melyik században élünk, de nem folytatom ezt a beszélgetést. A termékenységemhez semmi köze! Ahogy a szerelmi életemhez sincs. Ha tényleg ez a terve, akkor azt javaslom, gondolja át! És ha már itt tartunk, inkább a saját orvosával kellene időpontot egyeztetnie, mert valami nincs rendben önnel.

Helen meglepően közömbösnek tűnt.

– Igaza van, Camryn. Bocsánatot kérek. A termékenység említése kissé túlzás volt. Maga az első jelölt, akivel beszéltem, úgyhogy még nem sikerült kidolgoznom a megfelelő kommunikációt.
– Megint írt valamit a jegyzetömbjébe. – Nem hozom fel ezt többé. De ami a többit illeti, komolyan kíváncsi vagyok, mit gondol róla.

Camryn hátradőlt a székén.

– Ne tegye! A beavatkozás a fia életébe egy dolog, de maga valóságos kampányról beszél, hogy menyasszonyt találjon neki. Nem, ez egyszerűen képtelenség! Valószínűleg csak felbosszantaná vele Jake-et, és az a nő, aki ilyesmiben részt vesz, nem való a családjába.

Helen lassan bólintott.

– Érdekes szempont. Pedig olyan könnyűnek tűnik azokban a valóságshow-kban!

– Ezekben a műsorokban semmi sem valódi. A kapcsolatok sem tartósak. Jake pedig bizonyára találni fog valakit, csak adjon neki időt!

– Két évet adtam. És én sem leszek fiatalabb, tudja... – Az asszony arckifejezése vágyakozóvá vált. – Mielőbb unokákat szeretnék.

– Kérdezzen rá egy nehéz napon, és megkaphatja az ikreket!

Helen felnevetett.

– Bárcsak igaz lenne! – A mosolya most elhalványult. – Ismeri a fiamat?

– Nem igazán.

– Kezdhetnének talán egy kávézással.

Camryn felsóhajtott.

– Helen, most komolyan! Ez nem fog működni. Hadd keressen magának a fia egy hozzáillő lányt!

– Nem fog. Épp ez a probléma... Rendben, már látom, nem tudom meggyőzni, hogy részt vegyen a projektben, de értékelem a rám szánt idejét. – Az asszony felállt. – Komolyan gondoltam, amit a csomagolásról mondtam. Elintézem, hogy az összes ajándékomat a maga üzletébe szállítsák. A karácsonyi dekoratőröm pedig majd jelentkezik az egyedi papírral kapcsolatban.

– A karácsonyi dekoratőr különbözik a szokásos dekoratőrtől? – Camryn száján kicsúszott a kérdés, mielőtt viaszszívhatta volna.

Helen kuncogott.

– Igen. A szokásos dekoratőröm igencsak temperamentumos, és elborzadt a hagyományainktól meg a díszektől. Néhány éve közvetlenül karácsony előtt jött el hozzánk, és majdnem elájult, amikor meglátta a fát a szalonban. – Helen közelebb hajolt, és a hangja összeesküvő suttogássá vált. – Az összes dísz rajta volt, amit Jake valaha készített nekem, amikor kicsi volt. Gipsz kézlenyomatok, jégkrémpálcikákból készült csillagok... A kedvencem egy tonhalkonzerv doboza, amelybe egy apró Jézuskát dugott, jászollal együtt. Vannak benne szalmadarabok és egy betlehemi csillag is. – Mindkét kezét a szívére szorította. – Könnyek szöknek a szemembe, ha csak rágondolok!

Jézuska egy tonhalkonzervben?

Helen bizony furcsa nő.

Camryn felvette a táskáját, felállt, és követte a háziasszonyt a bejárati ajtóhoz. Helen kinyitotta előtte, majd ránézett.

– Biztos benne, hogy nem vesz részt a „Jake menyasszonya” projektben?

– Tökéletesen. – Camryn határozott hangot ütött meg, nehogy félreértés legyen.

– Kár, de tisztelem az őszinteségét.

Camryn a terepjárójához sétált, és a hátsó ülésre tette a táskáját. Amint a volán mögé ült, még rápillantott a háromszintes házra, amely magasan és büszkén emelkedett ki a hó meg a szürke égbolt háttéréből.

A gazdagok tényleg furák, gondolta magában, miközben körbegurult a felhajtón, és elindult a főút felé. Nagyon is furák...

Balra fordult a North Ribbon Roadra. Amikor elérte a Cypress Highwayt, jobbra akart kanyarodni – ez volt a legrövidebb út vissza a városba –, az utolsó pillanatban azonban mégis inkább egyenesen ment tovább. Észak felé haladva azt mondogatta magában, hogy ez nem az ő dolga.

Talán Jake tud az anyja terveiről, és támogatja őket.

Oké, ez azért mégsem valószínű, gondolta, miközben elhaladt a bevásárlóközpont mellett, majd ráfordult a Red Cedar Highwayre, és elindult felfelé a hegyre. Jake-et talán nem ismeri túl jól, de Reggie hónapokig járt vele. Az ő kedves kis barátnője soha nem járt volna egy bunkóval. Tehát Jake-nek átlagos fickónak kell lennie, és az átlagos fickók nem hagyják, hogy az anyjuk keressen nekik feleséget.

Emellett kételkedett benne, hogy Jake-nek szüksége lenne segítségre ezen a téren. Magas volt, jóképű, és nagyon sportos. Többször is figyelte őt, amint a boltja előtt kocogott, és bevallotta magának, hogy élvezte a látványt. Ráadásul a pasi gazdag. Az ilyen férfiaknak nincs szükségük segítségre a randizás terén.

Megpillantotta a helységnévtáblát. Lelassított, aztán felsóhajtott, miközben a parkolóba hajtott. Talán hibát követ el, de semmiképp sem teheti meg, hogy ne mondja el Jake-nek, mi történt az imént. Úgy érezte volna, mintha nem figyelmeztetne valakit, akinek vécépapír ragadt a cipőjére.

Tudta, hogy sort kell kerítenie erre, de rövid beszélgetés lesz. Ha Jake-et nem érdekli a dolog, akkor neki sem fog fájni miatta a feje, és csendben távozik. Ha a férfi elborzad – és ő erre számított –, akkor megtette a heti jócselekedetét, és azzal kész. Bármilyen lesz is a vége, helyesen cselekszik, ami azt jelenti, hogy nyugodtan alhat éjjel. Néha ez a legtöbb, amit az ember tehet.

Jake Crane az irodája ablaka előtt ült, és a hegyet nézte. Csendes idő volt, de az ég szürke. Körülbelül hat centi friss hó hullott az éjszaka folyamán.

A kétórás megbeszélést a jövő hétre halasztották, és a nap csak két és fél óra múlva megy le. Semmi akadály, hogy fogja a felszerelését, egy órát snowboardozzon, majd később visszatérjen az irodába, és befejezze a munkát. Ennek az állásnak az egyik előnye az volt, hogy ő osztotta be a munkaidejét. Csakhogy most nem akart snowboardozni.

Imádta a sportot, a száguldást, az egyensúlyozást, a hegyek látványát. Élvezte a hideget, a tél hangjait, a siker érzését, amikor végigsiklott egy nehéz pályán. Élvezte, hogy a szabadban tartózkodhat. Csak nem egyedül...

Akadtak persze barátai, akiket felhívhatott volna. Dylannek olyan munkája volt, hogy ő is el tudott szabadulni, ha akart, és később bepótolhatta a kieső időt. És Dylan mindig készen állt a snowboardozásra. Csakhogy Jake nem ilyen társaságra vágyott. Hiányzott egy nő az életéből. Már egy ideje kerülgette az igazságot. Tekintettel a katasztrofális szerelmi előéletére, megesküdött, hogy nem fog belekeveredni semmi komolyba. Az egyetlen módja, hogy ne csesse el mások életét, ha nem keveredik romantikus kapcsolatba. Egyszerű és észszerű megoldás. Amivel azonban nem számolt, az a magányosság.

A szex ügyét könnyű volt megoldani. Elmehetett Seattle-be vagy Portlandbe, találkozhatott valakivel, eltölthetett vele egy remek hétvégét, aztán hazajöhetett. Semmi elkötelezettség, semmi kockázat vagy összetört szív, semmi félreértés. Sajnos azonban rájött, hogy nem élvezi az ilyen típusú kapcsolatokat. Többre vágyott. Meg akart ismerni valakit, és azt akarta, hogy az a másik is megismerje őt. Közös élményeket akart, sok nevetést, és ami a legrosszabb: elköteleződést.

Másoknak ez könnyen ment. De ha ő megpróbálná, biztosan elszúrná.

Nem akart olyan lenni, mint az apja, ezért meg sem próbálta. Az nem az ő stílusa – és ezzel ott volt, ahonnan elindult. Csak bámult a hegyre, és fogalma sem volt, mit kezdjen az életével.

Ekkor megszólalt az asztalán lévő telefon.

– Jake, egy bizonyos Camryn Neff szeretne beszélni veled. Nincs időpontja, de azt mondja, személyes dologról van szó.

Camryn Neff? Wishing Tree üzleti köre elég kicsi ahhoz, hogy tudja, ki ez a nő. A *Wrap Around the Clock* tulajdonosa – azé az üzleté, amely csomagolópapírokat árul, és ajándékokat csomagol be az emberek helyett. A szálloda személyzete oda irányította a vendégeket, ha azt akarták, hogy a megvásárolt ajándéktárgyaikat szépen becsomagolják, elküldjék a barátaiknak vagy a családjuknak, vagy egyszerűen csak hazaszállítsák őket.

Elég jól ismerte Camrynt ahhoz, hogy köszönjön neki egy üzleti megbeszélésen, de semmi több. Úgy emlékezett, hogy a lánynak vannak fiatalabb testvérei is.

Megnyomott egy gombot a telefonján.

– Mindjárt megyek.

Átballagott a tágas irodán, és kilépett az előtérbe. Camryn – egy vonzó, vörös hajú nő nagy barna szemmel – Margie íróasztala mellett állt.

Wishing Tree laza hely volt, ezért meglepte, hogy a lány drágának tűnő kosztümöt és háromcentis sarkú bőrcsizmát visel. A testtartása merev volt, az arckifejezése már-már védekező. Camryn nem azért ugrott be, hogy csomagolópapírt adjon el, gondolta Jake, és azon tűnődött, mi baj történhetett, és neki mi köze hozzá.

– Helló, Camryn! – mondta könnyedén.

– Jake! – A lány magára kényszerített egy mosolyt. – Köszönöm, hogy azonnal fogadtál. Nem voltam biztos benne, hogy eljöjje-e hozzád, de képtelen lettem volna hallgatni, és... – Összepréselte az ajkait. – Bemehetnénk az irodádba?

– Természetesen. – Jake intett neki, hogy menjen előre, majd követte. A sarokgarnitúra felé mutatott, ahol a kanapé és a fotelok oldottabb hangulatot biztosítottak. – Kérsz valamit inni? – kérdezte. – Kávét? Vízet? Egy bourbont?

Az utóbbi említésével sikerült mosolyt csalnia Camryn arcára.

– Bárcsak megtehetném, de még túl korán van. Ráadásul nem vagyok az a bourbonös fajta. Nem az én világom.

– Jó kis vodkaválasztékunk is van a bárban.

Camryn kuncogott, és láthatóan ellazult.

– Csábító, de köszönöm, nem.

Jake helyet foglalt a kanapén. Közelebb hajolt, és megkérdezte:

– Miben segíthetek?

A lány teste megfeszült, és a mosolya elhalványult. Keresztbe vetette, majd ismét letette a földre a lábát.

– Nos, el akarok mondani valamit. Igazából nem az én dolgom, de... – Szünetet tartott, és pillantása találkozott a férfi tekintetével. – Mármint az lett volna, ha igent mondom, de nem tettem. Ezt szeretném előre tisztázni.

– Kérlek, félre ne érts, de eddig semmi érdemlegeset nem árultál el! – Jake elmosolyodott. – Kivéve... hogy nem szereted a bourbont.

– Tudom. Sajnálom. Próbálok megfogalmazni... Csak olyan nehéz...

Jake nyugodt fickónak tartotta magát, aki bármilyen konfliktust képes kezelni, de ez a lány itt szemmel láthatóan kellemetlenül érezte magát. Vajon mit akar mondani? Azt biztosan nem, hogy terhes – soha nem randiztak, nemhogy lefeküdtek volna egymással. Jake abban is kételkedett, hogy pénzre lenne szüksége. Az üzlete sikeres, de ha mégis kölcsönre volna szüksége, miért hozzá fordulna? Bár sok a közös ismerősük, soha nem lógtak együtt, így az is valószínűtlennek tűnt, hogy egy barátjukkal történt valami.

– Ma találkoztam az anyukáddal.

Jake elfojtott egy nyögést. Ez a szó mindig bajt jelentett, leginkább neki.

Egybekapcsolódott a tekintetük, és a lány barna szeme együttérzéssel és aggodalommal telt meg.

– Meghívott a házába. Nem tudtam, miért, de reméltem, hogy egyedi csomagolópapírt vesz tőlem. Szinte bármit megtervezhetünk és kinyomtathatunk. Sőt van néhány ötletem egyedi levélpapírra is a hotel számára. Játszottam egy kicsit a logóval, és...

– Camryn?

A lány pislogott.

– Igen?

– Az anyámról akartál beszélni.

– Ó, persze! – A nő nyelt egyet, és elszántan Jake-re nézett. – Feleséget akar keresni neked. Van egy terve. „Jake menyasszonya” projektnek nevezte el. Meghallgatást tart a potenciális jelölteknek. Úgy tűnik, nem akarja megvárni, amíg te találsz valakit.

Jake felpattant, de aztán nem tudta, mit tegyen. Fusson el? Kezden kiabálni? Az anyja mindig is nyomulós volt, de ez még tőle is sok. „Jake menyasszonya” projekt? Most komolyan?

– Unokákat akar – tette hozzá Camryn segítőkészen.

A férfi visszahanyatlott a kanapéra, és ellenállt a készítésnek, hogy az arcát a tenyerébe temesse.

– Kezdi elveszíteni a józan eszét.

– Nem hiszem. Világosan érvelt, és higgadt maradt. Csak nem voltam biztos benne, hogy te tudsz-e erről.

Jake rábámult.

– Nem tudtam róla.

– Igen, látom az arcodon.

– Réműlet és gyilkos düh?

A lány elmosolyodott.

– Nem vagy dühös. Talán inkább rezignált. Szereted az anyádat, ezért nem vagy mérges rá. De persze értem, hogy ez így nincs rendben.

Jake hátradőlt a kanapén.

– Feleséget akar nekem keresni, Camryn! Azt hiszem, nem szabad alábecsülnöm a veszélyt.

Halkan káromkodott, amikor rájött, fogalma sincs, mit legyen a probléma megoldása. Azt mondani az anyjának, hogy hagyjon fel ezzel, nem kecsegtetne több eredménnyel, mint ha felnézne az égre, és megpróbálná elkergetni a fellegeket. A szóváltásaik általában hiábavalóak voltak.

– Elküldöm Balira. Élvezi a trópusi időjárást. Veszek neki egy szép lakást, és ellátom személyzettel. Elkezdhetne festeni, mint az a híres festő... – Szünetet tartott. – Hogy is hívják? Ó, Paul Gauguin! De az Tahitin volt, nem Balin. Ami nem baj, mert mindkettő gyönyörű az évek ebben a szakában.

– Miből gondolod, hogy beleegyezne? – kérdezte Camryn. – Úgy tűnik, az anyádat nagyon érdekli a magánéleted.

– Átverhetném valamivel. Csapdába csalhatnám... – Azt mondhatná neki, hogy megszóktatott egy lányt, és azt akarja, hogy Helen ott legyen vele az esküvőn. Aztán bezárná a frissen vásárolt lakásba, és... Camrynre nézett. – Miért mondta el neked mindezt?

A lány lehajtotta a fejét, de Jake még látta, hogy kissé elpirul.

– Úgy gondolta, hogy megfelelő jelölt lennék.

Jake nem sejtette, hogy a helyzet rosszabbra is fordulhat, pedig gondolhatott volna rá. Ha Helen Crane-ről volt szó, ez mindig is benne volt a pakliban.

– Anyám meghívott a házába, hogy megbeszéljétek az esetleges házasságunkat?

Camryn lassan bólintott.

– Bár azt mondta, szerinte előbb el kellene kezdenünk randizni, hogy megismerkedjünk egymással.

– Te még véded őt?

– Nem, csak olyan meggyőző volt, és ha így beszélgetünk erről, úgy hangzik...

– Felháborítóan? Képtelenül?

– Egy kicsit. Megértem, hogy feldúlt vagy. Valójában azt akarta, hogy bizonyítsam a termékenységemet, és ettől betelt a pohár.

– Bizonyítékot kért? – Jake újra felállt, de aztán rájött, hogy nincs hová mennie. – Sajnálom ezt az egészet – mondta mereven. – Hogy beleszólt az életedbe, és belerángatott az örült tervébe. Majd elsimítom a dolgot.

Valahogyan le kell őt állítania, mielőtt túl messzire menne!

Camryn felállt.

– Vannak más jelöltek is. Nem tudom, kik azok, de említette. Néhányuknak talán gyereke is van. Azt mondta, hogy a húgaim pluszpontot jelentenek, mert olyan, mintha azonnal az ölébe hullanának az unokák.

A férfi elfojtott egy nyögést.

Más jelöltek? Gyanútlan nők, akiket az anyja meg akar győzni?

Camryn ránézett a férjira.

– Helen magányos, Jake. Alig két éve vesztette el a férjét, és egyedül van abban a hatalmas házban. Tudom, hogy vannak barátai, és van saját élete, de ez nem olyan, mintha a férje ott lenne vele. Unokákra vágyik, ami az ő korában elég gyakori. – Széttárta a kezét. – Nem védeni akarom, csak megértem, miért csinálja, és ha belegondolsz, ez tulajdonképpen nagyon aranyos.

– Akkor talán hagyjuk, hogy keressen neked férjet! Majd meglátjuk, hogy akkor milyen aranyosnak találsz.

Camryn felnevetett.

– Igaz. Mindenesetre azt akartam, hogy tudd.

– Nagyra értékelem, hogy idejöttél és figyelmeztetted. Tartozom neked.

A lány szeme felcsillant.

– Tényleg? Hozhatok neked néhány egyedi csomagolópapír-mintát. Jól mutatnának a tucatnyi fa alatt, amiket fel fogtok állítani a szállodában.

– Persze. Kérj időpontot Margie-től, és hozd el őket! Támogatjuk a helyi vállalkozókat, hacsak lehet.

– Akkor hamarosan újra találkozunk, és nálam lesznek a minták.

– Már alig várom.

Jake kikísérte a lányt az irodájából. Miután Camryn távozott, kikapcsolta a számítógépét, felkapta a kabátját, majd az ajtó felé indult. Odakint megállt az asszisztense íróasztala mellett.

– Pár órát távol leszek. Küldjön sms-t, ha vészhelyzet van. Egyébként négy körül érek vissza.

Margie, a barna hajú negyvenes – három tizenéves fiúval és egy férjjel, aki imádta őt – elkomorult.

– Jól vagy, főnök? Úgy nézel ki... nem is tudom... stresszesnek tűnsz.

– Jól vagyok – hazudta Jake. – Csak beugrom meglátogatni az anyámat, aztán jövök vissza.

Margie felsóhajtott.

– Remélem, amikor a fiaim felnőnek, ők is olyan jók lesznek hozzám, mint te Helenhez.

Jake csak bólintott, mert nem akarta kimondani, mire gondol. Hogy a Bali/Tahiti-tervnek van a legtöbb értelme, de ha az anyja nem egyezik bele, akkor fel fog bérelni egy testőrt, és elveszi Helen összes elektronikai eszközét. Valószínűleg még az autóját is. Megérti, hogy hiányzik neki a férje, és támogatni akarja, de semmiképpen sem hagyhatja, hogy folytassa a „Jake menyasszonya” projektet. Nem! Szó sem lehet róla!

Jake bement a kulcsával a házba, ahol felnőtt. Miután letette a kabátját a kisasztalra, végigsétált a nagy, két emelet magas előcsarnokon, aztán a folyosón. Tudta, hogy az anyja ilyenkor a nappalijában van. Hacsak nem egy újabb menyasszonyjelöltet hallgat meg, gondolta Jake komoran. Az egyetlen reménye az volt, hogy naponta egy jelölt a limit.

Ismerte a járást. Amikor régen hazatért az iskolából, mindig ide jött. Meg amikor hazautazott a főiskoláról. A nagy ablakokkal és a tóra néző kilátással ez a szoba volt az a hely, ahol elmesélte a napját, elpanaszolta az iskolai problémáit, és ahol az anyja azt mondta neki, hogy minden rendben lesz. Az apja irodája pedig az a hely volt, ahol fegyelmezték, és a fejére olvasták a bűneit. Helen nappalijában azonban csak szeretetet kapott.

Most megállt a nyitott ajtóban. Az anyja épp telefonált és jegyzetelt, miközben hallgatta a másik felet.

– Igen, kiváló javaslatnak tűnik a menüre. Tökéletes! Mindenkinek ízleni fog.

Jake az ajtóból figyelte, és örömmel tapasztalta, hogy úgy néz ki, mint mindig. Mozgékony, intelligens, és még mindig szép, hatvanévesen is. Tudta, hogy egy nap majd besétál ebbe a szobába, és rádöbben, hogy az anyja megöregedett, de szerencsére nem ez a nap volt az.

Helen felnézett, és meglátta a fiát. Ragyogó mosollyal üdvözölte. Intett neki, hogy kerüljön beljebb, majd befejezte a hívást, és kitarta a karját.

– Ez aztán a meglepetés! – mondta örömmel. – Nem számítottam rád.

– Nem is számíthattál.

Jake megölelte, majd megcsókolta az arcát. Együtt átvonultak az ablak előtti kényelmes kanapéra, és elfoglalták a szokásos helyüket.

– Nem kellene dolgoznod? – kérdezte az anyja kötekedő hangon. – Még mindig te vezeted a szállodát.

– Visszamegyek az irodába, miután beszélünk.

– Rendben. Miről akarsz beszélni?

A férfi ránézett.

– Jaj, anya! Még kérdezed? – Megrázta a fejét. – „Jake menyasszonya” projekt... Mégis mit gondoltál?

Az anyja ahelyett, hogy elszégyellte volna magát, büszkén elmosolyodott.

– Elmesélte neked! Kíváncsi voltam, vajon elmondja-e. – Összedörzsölte a tenyerét. – Ez nagyon sokat elárul a jelleméről, és a lista élére repíti!

– Nem – mondta Jake, és arra gondolt, hogy még Tahiti sincs elég messze. – Anya, hagyd abba! Ezt nem teheted! Nem kereshetsz nekem menyasszonyt!

– Nem tudom, miért ne tehetném. Egyikünknek muszáj, és te nem randizol senkivel. Már egy éve újra itt vagy a városban, és amennyire tudom, még nem jártál senkivel. Sőt nem hiszem, hogy volt barátnőd, mióta szakítottatok Reggie-vel.

Helennek igaza volt. A hétvégék Portlandben és Seattle-ben kielégítették Jake szexuális étvágyát, de ezt nem akarta megbeszélni az anyjával. Ráadásul ezek az alkalmak nem a randizásról szóltak, legalábbis nem arról, amit Helen értett ezalatt. A szexről szóltak, semmi másról.

– Soha nem kellett volna elengedned Reggie-t – mondta az asszony határozottan. – Meg kellett volna próbálnod visszaszerezni.

– Nem volt komoly a dolog. Különbösen is, nagyon gyorsan túlléptünk rajta, ami azt jelenti, hogy nem igazán voltunk szerelmesek egymásba. Reggie ma boldog házasságban él, és én a legjobbakat kívánom neki.

– Ha nem ő volt az egyetlen szerelmed, akkor miért nem randizol? Szükségem van unokákra, Jake! Nemcsak vágyom rájuk, hanem egyszerűen szükségem van arra, hogy nagymama legyek.

– Akkor fogadj örökbe néhányat!

Az asszony tekintete acélossá vált.